

ΑΣ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ, ΜΠΟΡΟΥΜΕ

«Υπάρχει Θεός;»

Του Τάκη Ιωαννίδη (20-7-2007)

Προ πολλών ετών, συμμετείχα σε ένα φιλοσοφικό εκπαιδευτικό σεμινάριο, με θέμα την διαλεκτική του Σωκράτη. Οι μέρες περνούσαν με μόνο αντικείμενο συζήτησης την ύπαρξη ή μη του Θεού. Η διευθύνουσα όμως του σεμιναρίου, έφερε διαρκώς παραδείγματα περί της μη υπάρξεως του Θεού, στηριζόμενη στις θεωρίες γνωστών αλλοδαπών άθεων διανοούμενων. Η γνώμη εκάστου είναι σεβαστή, αλλά η επιμονή των ομιλητών να περάσουν στους συμμετέχοντες τη γνώμη τους, περί μη υπάρξεως του Θεού, με ώθησε να ζητήσω το λόγο και την άδεια, να εκφέρω τη γνώμη μου.

Η αναφορά ήταν η ακόλουθη,

Στο αμφιθέατρο ενός Πανεπιστημίου ο καθηγητής θέτει ένα ερώτημα στους φοιτητές του: Υπάρχει Θεός;. Οι φοιτητές δεν δίνουν σαφές απαντήσεις οπότε εκείνος αποφαινεται με τρία ερωτήματα : έχει δει κάποιος από εσάς τον Θεό με τα μάτια του; Έχει κάποιος από εσάς ακούσει τον Θεό να του μιλά; Έχει κάποιος από εσάς ακουμπήσει με το χέρι του το Θεό; Ουδεμία απάντηση από το μέρος των φοιτητών, που είχαν μείνει άφωνοι. Ο καθηγητής με θριαμβευτικό ύφος είπε: Η σιωπή σας αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει Θεός. Τότε ένας φοιτητής ζήτησε το λόγο και την άδεια να απευθύνει και αυτός τρία ερωτήματα στους συμφοιτητές του, τα ακόλουθα: έχει δει κάποιος από εσάς τον εγκέφαλο του καθηγητή μας με τα μάτια του; Έχει κάποιος από εσάς ακούσει τον εγκέφαλο του καθηγητή μας να του μιλά; Έχει κάποιος από εσάς ακουμπήσει με το χέρι του τον εγκέφαλο του καθηγητή μας; Ουδεμία απάντηση και πάλι, από το μέρος των φοιτητών, που παρακολουθούσαν

εμβρόντητοι την εξέλιξη του μαθήματος. Ο φοιτητής είπε τότε, Η σιωπή σας αποδεικνύει ότι ο καθηγητής μας δεν έχει εγκέφαλο. (προδημοσίευση από το υπό έκδοση βιβλίο μου, «Ανέσπερα φεγγάρια, αναδυόμενες ιστορίες).

Ένα κλίμα ανάλογο με αυτό της ιστορίας, δημιουργήθηκε στην αίθουσα μας και εγώ την επόμενη μέρα, εγκατέλειψα το σεμινάριο. Επιλογή μου.

Στις μέρες μας είναι έκδηλη η άγνοια, η αδιαφορία, η υποτίμηση, η αρνητική διάθεση των ανθρώπων προς τα πνευματικά και μεταφυσικά πράγματα. Ακόμη και προς τον Θεό. Και πώς να μην είναι τοιαύτη, όταν καθημερινά γίνονται τόσες προσπάθειες αποπροσανατολισμού του ανθρώπου, από τα πνευματικά, με παράλληλη καθοδήγηση στις υλιστικές αξίες. Από ποιους; Αναρωτηθείτε.

Ο σημερινός άνθρωπος αναρωτιέται : **Υπάρχει ΘΕΟΣ;**

Ο Νίτσε είχε διαβεβαιώσει (;) τους συγχρόνους του ότι **«ο Θεός πέθανε»** και αυτός που έπρεπε να ξεπηδήσει μέσα από τον άνθρωπο, είναι ο υπεράνθρωπος. Μέσα στον άνθρωπο υπάρχει αντί του Θεού η υπεραξία του, που έπρεπε να δημιουργήσει αυτόν τον υπεράνθρωπο. Ο Βολταίρος επιχειρούσε μία φυσική απόδειξη της ανυπαρξίας του μεταφυσικού. Ο Χαϊντέγκερ, γνωστός ως θεμελιωτής της θεωρίας του θανάτου του Θεού, είχε διατυπώσει το καυτό ερώτημα: «Γιατί υπάρχει το Είναι μάλλον παρά το Τίποτα;» Ο Αϊνστάϊν έλεγε ότι ίσως ο Θεός παίζει ζάρια. Ο Richard Dawkins λέει σε βιβλίο του, που πραγματεύεται την ασυμβατότητα της θρησκείας και της πίστης στο Θεό με τη λογική και την επιστήμη, ότι ο Θεός απλώς δεν υπάρχει.

Ο Ed. Lindaman της NASA; Έλεγε, τώρα ατενίζουμε τη γη και λέμε, ή είναι του Θεού, ή δεν είναι. Ή είναι ένας κόκκος, ή δεν είναι, ή ζητά πανγήνη αγάπη, ή όχι, ή ζει ο Θεός ή όχι. Ο Eric Hoffer είπε, Ο Θεός είναι ο πρώτος ανακαινιστής και δημιουργός, Κάθε φορά που

δοκιμάζουμε κάτι καινούργιο, κάνουμε ένα όνειρο πραγματικότητα ή υπερπηδάμε ανυπέρβλητα εμπόδια, κατά κάποιον τρόπο μιμούμεθα τον τρόπο του Θεού. Γιατί δεν θα έπρεπε οι αστροναύτες να σκεφτούν Αυτόν που αρίθμησε τα άστρα και τα ονόμασε και μέτρησε τον ουρανό με την πιθαμή; **Γνωρίζουμε ότι εκείνο που επιθυμούσε περισσότερο ο Einstein ήταν να ξανασκεφτεί τις σκέψεις του Θεού και να μάθει πως ο Θεός έπλασε τον κόσμο.**

Ο ηγέτωρ του Διαστήματος Γερμανός Dr von Braun είχε πει ότι η επιστήμη επεφύλασσε μία έκπληξη για τους σκεπτικιστές, δηλώνοντας ότι τίποτε στη Φύση, ούτε και αυτό το μικρότερο μόριο της μπορεί να εξαφανιστεί δίχως να αφήσει ίχνος. Μόλις το σκεφτείτε, η γνώμη σας για τη ζωή δεν θα είναι πια η ίδια. Εάν ο Θεός εφαρμόζει τη βασική αυτή αρχή για τα μικρότατα και ασήμαντα μέρη του Σύμπαντος Του, δεν θα είναι λογικό να υποθέσουμε ότι την εφαρμόζει επίσης και στο Αριστούργημα της δημιουργίας Του, την ανθρώπινη ψυχή;...τίποτα δεν εξαφανίζεται δίχως ίχνος.

Και ο Καθηγητής Φυσικός κ Νανόπουλος, σε συνέντευξη του όταν ρωτήθηκε περί υπάρξεως του Θεού, ανταπάντησε, «Εννοείτε τον Θεό όπως τον πιστεύει όλος ο κόσμος;». Και πιστεύω ότι με αυτήν την ερώτησή του εννοούσε, τον Θεό που αναζητάμε μόνο όταν τον έχουμε ανάγκη, για να ευνοήσει εμάς έναντι του συνανθρώπου μας, έναντι του εχθρού στον πόλεμο, έναντι της αντίπαλης ομάδας, έναντι του συναδέλφου κ.λ.π. επειδή αυτό μας βολεύει; Επειδή με αυτή τη δοξασία έχει δομηθεί ο εγκέφαλός μας; Φυσικά όχι.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην αρχή του ευαγγελίου του δηλώνει, «Θεόν ουδείς εώρακε πώποτε, τον Θεό ουδείς τον είδε, ποτέ.» Και είναι φυσικό, αφού είναι μάταιο να προσπαθούμε να διαπιστώσουμε την ύπαρξή ή την ανυπαρξία Του, χρησιμοποιώντας τις πέντε αισθήσεις μας, που διαρκώς μας παραπλανούν, όπως έχω ήδη αναλύσει στα προηγούμενα ερευνητικά

μου δημοσιεύματα. Και συνεχίζει το Ευαγγέλιο, «Ο μονογενής Υιός ο ών εις τον κόλπον του πατρός, εκείνος εξηγήσατο.» **Ο Ιησούς μας βεβαιώνει για την ύπαρξη του ΘΕΟΥ.** Την υπέρτατη δημιουργική Δύναμη, την ασύλληπτη από τον μικρών δυνατοτήτων και πεπερασμένο ανθρώπινο νου.

Γεγονός είναι ότι οι δογματικές διατυπώσεις οφείλουν να προσκομίζουν αποδεικτικά στοιχεία και να μην προσπαθούν να μεταθέσουν την ευθύνη της απόδειξης στους πιστούς, ιδίως όταν προσπαθούν να διαμορφώσουν γνώμες, σε κοινωνικές ομάδες και δη τα παιδιά. Εξ' άλλου δεν έχουμε το δικαίωμα να χαρακτηρίζουμε κάποιον με απορριπτική διάθεση ως άθεο, η δε διαφορά πίστης δεν θα πρέπει να γίνει αιτία στείρων αντιπαραθέσεων που απεμπολούν την αγάπη. Επαναλαμβάνω, θεωρώ σεβαστή την γνώμη των αθεϊστών. Ο υγιής διάλογος είναι πάντα γόνιμος.

Η αγωνία των ανθρώπων για την ύπαρξη η μη του Θεού, διαρκεί πολλούς αιώνες. Αιτία αυτού, η χρήση των αισθήσεων. Κι όμως αν προσπαθήσουμε, μπορούμε να Τον αναγνωρίσουμε μέσα μας. Αυτή η ίδια ύπαρξή μας, ως μόνων έλλογων όντων στη γη, δεν αποδεικνύει την ύπαρξη της υπέρτατης Δύναμης, του Θεού, ως δημιουργού;

Τα τόσα θαύματα που άφησαν άναυδους τους θνητούς ανά τους αιώνες; Και αν στρέψουμε τους οφθαλμούς μας στον περιβάλλοντα χώρο που ζούμε, στη Φύση, στο ουράνιο στερέωμα, τα αισθήματα που μας κατακλύσουν, θα είναι αυτά του δέους και θαυμασμού. Η τελειότητα, η αρμονία, η νομοτέλεια που διέπουν όλα, φανερώνουν με βεβαιότητα την αμέριστη Σοφία και Αγάπη του Δημιουργού τους. Πώς για παράδειγμα η γόνιμη ζωοφόρος γη, κινείται μεταξύ της διακεκαυμένης Αφροδίτης και του παγωμένου Άρη; Πώς οι πλανήτες κινούνται στις τροχιές τους αρμονικά, δίχως να συγκρούονται. Πώς από ένα μικρό σπόρο, φυτρώνει ένα τεράστιο δέντρο; Και το αναπάντητο ερώτημα, **πώς ενώθηκε επί γής**

το Πνεύμα με την Ύλη; Με βάση το θείο δώρο της ελεύθερης βούλησης στον άνθρωπο, η όποια πίστη είναι θέμα αποκλειστικά ατομικό ενός εκάστου από εμάς. Αρκεί να μην αρκестεί μόνο στα πέντε αισθητήρια του, αλλά και στα αντίστοιχα αλάνθαστα της ψυχής. Ειδικότερα στην Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη προέχει η ηθική της. Εάν ισορροπήσουμε σ' αυτήν την ηθική τον εαυτό μας, σε σχέση με το κοινωνικό σύνολο, τότε θα διακρίνουμε ευκρινώς την ύπαρξη του Θεού στον κόσμο μας. Διότι αυτή η ηθική δεν είναι συμβατική, αλλά δυναμική και μεταμορφωτική, με ικανότητα να ελευθερώνει τον άνθρωπο, από τα δεσμά της ύλης και της παραπλάνησης. Γι' αυτό όμως απαιτούνται, διαρκής στοχασμός και ανάληψη ευθύνης. Γιατί το μήνυμα που έφερε στον κόσμο μας ο Ιησούς Χριστός, είναι μήνυμα Πίστης και Αγάπης.

Το ζητούμενο του ανθρώπου δεν θα πρέπει να είναι η ύπαρξη ή μη του Θεού, αλλά **ο πνευματικός, γνήσιος και ορθός προσανατολισμός του.** Τα υπαρξιακά ερωτήματα προκαλούσαν και προκαλούν σύγχυση και αμφιβολίες, εξυπηρετώντας ίσως και «κάποιους».

Προσωπικά λόγω των προσωπικών μου εμπειριών σ' αυτή τη ζωή, αρκετές από τις οποίες δεν εξηγούνται επιστημονικά και συνέβησαν δίχως την παρουσία κάποιου μάρτυρα, πιστεύω στην ύπαρξη της υπέρτατης Δύναμης του Θεού. Και το δηλώνω διότι πιστεύω, πως το να μιλάμε με τον προσωπικό μας τρόπο, σημαίνει ότι δίδουμε στους συνανθρώπους μας, όχι μόνο επιστημονικές ή άλλες γνώσεις, αλλά κάτι από τον εαυτό μας. Ένα κομμάτι μας, για να μην πω τον εαυτό μας. Κοινώς μοιραζόμαστε με όλους και με όλα στο όνομα της Αρμονίας, της Ειρήνης, της Δικαιοσύνης και της Αγάπης,